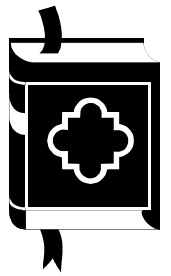

SBOR BRATRSKÉ JEDNOTY
BAPTISTŮ CHEB , LIBUŠINA 4

ZPRAVODAJ

leden 09

HESLO SBORU PRO ROK 2009 :

Kéž je nám Bůh milostiv a dá nám požehnání, kéž nad námi rozjasní svou tvář!

Žalm 67, 2

ČLOVĚK A CÍRKEV – DISKUSE O FORMÁLNÍM ČLENSTVÍ V CÍRKVI

V redakci Protestanta vedle sebe sedí protestanti z „výběrové“ i „lidové“ církve a navzájem se v této věci umíme patřičně dobírat. Kolega Turecký posléze přišel s nápadem uspořádat kolokvium Člověk a církev. Vzhledem k tomu, že vztah jednotlivce a církve prochází v současné době živelnou proměnou, rozhodli jsme se zpřístupnit čtenářům, o čem 26. 7. 2008 v prostorách baptistického sboru Na Topolce přednášeli a diskutovali baptistický kazatel Jáchym Gondáš (společensví v pojetí baptismu), evangelický farář Tomáš Trusina (společensví v pojetí Českobratrské církve evangelické) a host, teolog a religionista Ivan Štampach (člověk a církev v osobním pohledu). Podle zápisků Petra Tureckého sestavil Jan A. Dus.

Výběrová církev?

Jáchym Gondáš představil baptistický model společenství. Většinové pojetí lidových církví je již překonáno, státní církev je na ústupu (H. Küng). Důvodem je široká sekularizace společnosti a postupující odluka církve od státu.

Spíše než o „výběrové církvi“ by se mělo hovořit o „shromáždění“ – v popředí nemá být instituce, ale člověk. Již Menno Simons požadoval, aby se pozornost neupínala jen na kazatele. K církvi dále patří kázání, vysluhování svátostí, kázeň, následování. Baptistický důraz na utrpení (J. H. Yoder) není projevem nějaké bolestínské romantiky, ale důsledkem rozpoznání, že věrnost Kristu vede ke konfliktu. Nesení tohoto konfliktu i za cenu utrpení je znakem církve.

Nový zákon podle Gondáše nepočítá s tím, že by člověk mohl být členem společenství jen formálně. Jsou tu podstatné tři prvky: **Víra** není přiznání k souboru výpovědí, ani emocionální, psychologický vztah jednotlivce k Bohu, nýbrž živé, každodenní **následování** Krista. **Svědecká služba** se nerealizuje v postojích jednotlivce, ale v životě sboru, a to uvnitř i navenek: sbor je viditelnou sociální, politickou alternativou k pořádkům tohoto světa.

Ve snaze o autentické následování Krista kráčíme na ostří nože: církvi vždycky hrozí, že upadne do nové podoby zákonictví. Úsilí o vykazatelnost víry je riskantní zejména v dnešní společnosti, kde si člověk snadno vyslouží nálepku zákoníka. Na toto trvalé napětí si církev musí zvyknout a pracovat s ním: církev je **dílna**. Má však zaslíbení Ducha, a ten ji nese.

Baptistické pojetí připouští i diasporní, volně koinonické členství. Myšlenka nekoinonického, soukromě prožívaného křesťanství je však pro radikální reformaci absurdní. „Abychom mohli věřit, potřebujeme druhých. **Není možné být sám křesťanem.** (...) musíme se scházet, abychom mohli skutečně věřit. Dnes se stalo vše soukromým majetkem a soukromou věcí, víra také. A tím se víra kazí. Může prospívat jedině v obecenství.“ (E. Brunner).

Samotná formulace „členství“ je podle Gondáše zavádějící. Vhodnější je koncept společenství jako organismu s jednotlivými údy. Členství samo o sobě nemá žádný význam. Dokonce ani nelze říci, že by členství nějak souviselo se křtem. **Křest** není základním stavebním kamenem společenství, nýbrž svědeckou aktivitou. Proto i **ztráta členství** má v baptistické tradici jiný obsah, než ztráta členství v institučních církvích. Nejde o nějakou exkomunikaci. Ani rozvolněný vztah jednotlivce ke společenství nemusí být důvodem k vyloučení. Na druhou stranu to ale taky není důvod ke klidu a nezájmu, jak je tomu často v lidových církvích, kde je sbor tvořen pěti sty členy, a živých údů je dvacet. Na místě je pastorační úsilí.

Jak respektovat právo

nebýt plně aktivním členem **Tomáš Trusina**, farář „lidové církve“ v Benešově popsal své působení ve sboru, kde část členů i s farářem odešla do tzv. Jednoty bratrské. Otázka členství tu byla velmi důležitá, neboť v „charismatickém období“ sboru byly „mrtvé duše“ hromadně vyškrtávány z kartotéky. Po Trusinově příchodu je staršovstvo všechny nabralo zpět. Sbor (tvořený „postcharismatiky“ i „tradičními“ evangelíky) se ovšem ocitl před naléhavou otázkou: jak respektovat právo nebýt plně aktivním členem?

Ve svých úvahách vyšel Trusina z pojmu **eklésia** (církve) v jeho původním smyslu. Podobně jako „evangelium“ v antice znamenalo obecně „dobrou zprávu“ nebo událost (třeba příjezd císaře), „eklézia“ označovalo veřejně svolané shromáždění kolem takové události. Pojem „eklézia“ tedy není křesťanským vynálezem, ale nese v sobě i zkušenost života v obci: zkušenost sociální, zkušenost se vztahy. S lidmi, které znám, ale také s lidmi, které neznám. Tak to převzal i Pavel.

Podle Trusiny jde nyní o to, jak se zvěstovaná událost vztahuje k církvi a k jejím jednotlivým údům. Je důležité, aby každý člen patřil do některého konkrétního sboru. V **řádech ČCE** čteme: „Členem ČCE je ten, který byl přijat a evidován jako člen některého farního sboru za podmínky, že byl řádně pokřtěn v některém jejím sboru (...). Člen, který nežije v obecnství Slova a svátostí, je ČCE považován za jejího člena, pokud se nerozhodl z církve vystoupit nebo z ní nebyl vyloučen.“

V Novém zákoně se o církvi hovoří v metaforách. V epistolách jsou to např. **tělo Kristovo, stavba, chrám, vinice** – vesměs výrazy, které navozují představu jasně definované, odlišitelné pospolitosti. Avšak v pozdější novozákonní literatuře, v evangelích se projevuje nová zkušenost křesťanských obcí: vyběhli jsme na nečekaně dlouhou trať a konec je zatím v nedohlednu. Křesťané se již ve svém myšlení neorientují pouze na jedinou zlomovou událost, ale uvažují v perspektivě **cesty**. Událost přerůstá v příběh nové smlouvy. Tehdy se pevně ohraničené metafory přestávají užívat. Naopak: v evangelích se vypráví o Ježíšových sporech s těmi, kteří se snaží udržovat hraniční čáru mezi Bohu milými a nemilými. To není jen doklad, že Ježíš vedl spory se zákoníky, ale také ozvuk sporů, jež vedli autoři evangelíí se zákoníky z řad křesťanů.

Povelikonoční církve kreslí v zástupech kolem Ježíše svůj autoportrét (J. Mrázek). Zástup je různě hustý, jsou v něm různě odhodlaní jedinci. Tento zástup je s Ježíšem na cestě. Občas je někdo dál, někdo blíž. Toto pojetí koresponduje s putováním Božího lidu do zaslíbené země: tam patřili i reptající, unavení, odpadající. I za ně se Mojžíš přimlouval.

Církev jako příbytek

Je-li zástup příliš těsný, může dokonce zatarasit cestu těm, kdo se k Ježíšovi snaží dostat (Zacheus). Novozákonní důraz na otevírání prostoru kolem Ježíše vede Trusinu k opatrnosti před výběrovým pojetím církve. Deklarovat **prostor i pro ty, kdo nedocházejí**, není výraz zemdlenosti, ale je legitimní reflexí zápasů, jejichž odraz známe z Nového zákona. Právě **takovéto pojetí církve je vlastně nejnáročnější**: kvalitně, přesvědčivě žít ve sboru z událostí, naslouchat, v aktivním jádru následovat, a zároveň zůstat otevřený i pro ty, kteří do jádra nepatří. Udržet prostor pro ty, kdo stojí opodál. V tomto pojetí dýchá evangelium.

Eklésia není podle Trusiny výběrová struktura. Je to sejití, shromáždění těch, kdo poslouchají **příběhy** o Bohu Izraele a Otci Ježíše Krista. Z hlediska jednotlivce i celého společenství je podstatné, že o Kristu mluví v perspektivě **kontinuity**. Církev nemá vést lidi k bodovému zážitku „událostí“. Tak vnímají víru někteří „pasivní členové“ s charismatickou minulostí. Víra se pro ně stala uzavřenou záležitostí – **událostí, ze které se nestal příběh** a která se nepropojila s ostatními úseky života.

Podle apoštola Pavla **láska je velkorysá**: proto unese i nechodiče a neplatiče. Např. v postojích starší generace se někdy odráží zásada, že „milosrdenství je víc než obět“, tedy praktické, v občanském životě realizované křesťanství je cennější, než scházení kolem kultu. I z této zásady se sice může stát pokrytectví (někdy si tak evangelíci odůvodňují, proč je není vidět ve sboru), ale je možné takovému sebepochopení rozumět. „Lidové“ pojetí, vyjádřené citovaným řádem ČCE (viz výše) tedy není ústupkem svévoli jednotlivce. Případné vyloučení ze sboru každopádně neruší **platnost křtu**; křest není projevem lidské věrnosti, ale věrnosti Boží.

Další vhodnou metaforou církve je **příbytek** (J. Hendriks). Je otevřený, nedrží lidi uvnitř – neobrací je, nedělá z nich za každou cenu aktivní členy, ale dělá vše pro to, aby tu lidé našli sílu a mohli jít dál. Dává hostu možnost vyprávět vlastní příběh a naslouchat příběhům druhých. Jeho služebníci chápou sami sebe jako diakony: služebníky u stolu. Zmrzlý dostane místo nejbližší ohni. Člověk se tu může zdarma najíst a napít.

Organismus, ne organizace

Ivan Štampach nejprve poznamenal, že křesťanství je „nejorganizovanější náboženství“ a potom vyprávěl svůj vlastní příběh a z této perspektivy pojmenovával klady a zápory jednotlivých pojetí – impulzů, které ho osobně ovlivnily. Církev ve své **katolické tradici** navazuje na „nevědomý“, udělený křest.

Tak jako Bůh sestupuje do lidského života, i celé lidství spolu s tvorstvem se pozvedá k Bohu. Církev je pokračováním inkarnace. Božské a lidské se v ní nemísí, ale přitom je neodlučitelně spojeno. Je to proces, v němž proudí Duch; proces organický – nikoli organizační. Štampach ho ilustroval na pravoslavném ikonografickém motivu seslání Ducha svatého: apoštolové sedí v půlkruzích, místo v čele je prázdné – je to místo Kristovo, který vstoupil na nebesa. Nad hlavami apoštolů jsou plamínky – Duch sestoupil na každého zvlášť, pro každého je to událost společná i osobní. Postava, která stojí zády, představuje Kosmos – událost se koná před tváří celého světa. Katolická tradice oslovuje spíše „člověka“: náboženského a filosofického hledače. Umožňuje mu navázat přátelské vztahy s velkými náboženskými školami lidstva, účastnit se mezináboženského dialogu.

Reformační tradice oslovuje spíše „křesťana“. Usiluje o důsledné naplnění víry, je cestou od náboženství k víře. Kladem tohoto přístupu je pojetí víry jako osobního rozhodnutí; víra není něco, co na člověka odněkud spadne, do čeho se narodil. Reformace vede k důslednosti. Jsou tu ovšem také úskalí, zejména se může vyskytnout extrémní, karatelský postoj k sobě navzájem i ke svému okolí. Štampach se neztotožňuje s heslem „víra bez náboženství“ (Funda); pokud se v lidových církvích náboženské potřeby potlačují, může se jejich potenciál projevit nečekaným, nebezpečným způsobem. Nicméně, samotné náboženství také nestačí. **Květem náboženství, jeho pozvednutím a dotvořením má být víra.**

VĚDCI DONUTILI RŮST PŘERUŠENÝ NERV. POMOHLY GENY

Boston - Úrazy, při kterých je přerušena nervová dráha, končí většinou ochrnutím té části těla, kterou nerv ovládá. Proč? Tkáně, které nervové dráhy tvoří, mají jen velmi omezené možnosti obnovení. Vědcům z Bostonu se pomocí nejnovějších genetických poznatků podařilo, že u pokusné myši přerušená nervová dráha začala dorůstat. To by mohlo v budoucnosti znamenat naději pro mnohé lidi odkázané na lůžko. Informoval o tom časopis Science.

Genetika a chemie

Jak je ale možné, že u dospělých je regenerace nervů mizivá, když přitom v dětském věku tyto tkáně normálně rostou? Vědci se domnívají, že příčiny jsou dvě: nervy prostě v průběhu času ztrácejí schopnost růstu, druhou je to, že se v okolí rány vytvoří sloučeniny, které srůstání nervů utlumí.

Podle Zhiganga He, neurobiologa z Dětské nemocnice v Bostonu, se na tvorbu a zablokování těchto chemických sloučenin soustředila značná pozornost, vědci však dosáhli jen omezených výsledků. He a jeho kolegové se proto zaměřili na to, jak neuronům vrátit schopnost tvořit nová nervová vlákna.

Vypnout správné geny

He a jeho kolegové nejprve obrátili pozornost ke skupině genů, které jsou důležité pro růst buňky, přičemž zkoušeli u myši některé z těchto genů "vypínat". Zjistili, že vypnutí genu s označením PTEN má dramatický vliv na obnovu nervových buněk.

PTEN řídí signální mechanismus, který má na starosti syntézu bílkovin a růst buňky. Za normálních okolností se přerušovaný zrakový nerv u myši už neobnoví. Ba co víc, až osmdesát procent nervových buněk s poškozenými vlákny umírá. Ale u myši, u kterých vědci PTEN vypnuli, přežilo o třicet procent více neuronů a zhruba deset procent nervových vláken začalo růst. Za dvacet osm dní až o čtyři milimetry. To je v porovnání s předchozími výzkumy obrovská vzdálenost.

Na dvou frontách

Tým teprve připravuje studie, při nichž by se zjistilo, zda a do jaké míry se myším podařilo vrátit zrak, tedy obnovit funkci nervu. Také je nutné zjistit, jak by regenerace nervů probíhala v míše, kde jsou pro ni lepší podmínky.

Souběžně s genetickými pokusy zkoumali vědci také chemické sloučeniny v těle, které se vážou na nervová vlákna a brání jim, aby se sama obnovila a znovu narostla. Výzkumníkům se podařilo zbránit některým z těchto nežádoucích sloučenin, aby se na nervová vlákna připojily a blokovaly jejich obnovu. A skutečně, část vláken se začala sama opravovat.

Oba objevy by mohly v budoucnu znamenat naději například pro pacienty, které přerušování nervové dráhy upoutalo na invalidní vozík.

■ Památka zesnulých nebo Halloween?

Jaroslav Kratka

2 Korintským 5,1-9:

„Víme přece, že bude-li stan našeho pozemského života stržen, čeká nás příbytek od Boha, věčný dům v nebesích, který nebyl zbudován rukama. Proto zde sténáme touhou, abychom byli oděni šatem nebeským. Vždyť jen když jej oblékneme, nebudeme shledáni nazí. Pokud jsme totiž v tomto stanu, sténáme pod těžkým břemenem, neboť nechceme, aby z nás bylo svlečeno naše pozemské tělo, nýbrž aby přes ně bylo oblečeno nebeské, aby to, co je smrtelné, bylo pohlceno životem. Ten, kdo nás k tomu připravil a dal nám již Ducha jako závdavek, je Bůh. Jsme tedy stále plni důvěry, neboť víme, že pokud jsme doma v tomto těle, nejsme doma u Pána - žijeme přece z víry, ne z toho, co vidíme. V této důvěře chceme raději odejít z těla a být už doma u Pána. Proto nám také nadevše záleží na tom, abychom se mu líbili, ať už odcházíme domů nebo zůstáváme v cizině.“

Jednou z věcí, které jinak chápou katolíci a jinak evangelíci, jsou svatí. Většina protestantských teologů má za to, že v době reformace lidovou zbožnost zcela ovládl kult všech možných i nemožných světců, přímluvců a patronů a bující obchod s relikviemi, kterým se posléze přizpůsobila i teologie. Zřejmě proto se vyhýbáme svátku Všem svatých. Jenomže dnes už málokdo ví, že zavedením svátku Všem svatých na konci 10. století se mělo vymýtit pohanské uctívání zemřelých. Podařilo se to? Ze začátku určitě, ale pohanství, ožívované aktivitami záhadných spolků, se dokázalo stejně záhadným způsobem prosadit a původně křesťanské Americe vnutit pohanský svátek

Halloween. Tento svátek se slaví také v Kanadě, Velké Británii, Irsku, Austrálii a na Novém Zélandu a postupně zamorňuje také Evropu. Jeden kazatel nejmenované církve, která má kořeny ve Spojených státech, jej nedávno zavedl dokonce na malé východoslovenské vesnici.

Pohanskými znaky Halloweenu jsou speciálně vyřezané dýně se svíčkou uvnitř, dále čarodějky, duchové, černé kočky, košťata, oheň, příšery, kostlivci apod. – znaky, které ve starověku používali Egypťané, aby tak napodobili svá božstva. Věřili, že tímto způsobem ztělesňují božstvo v lidské podobě.

Podobné praktiky nacházíme u Keltů nebo Germánů, ale také u jiných pohanských národů a kmenů. Není to alarmující? Donedávna jsme se bránili sekularizaci a dokonce jsme pro ni měli jakési pochopení. Zůstali jsme však hluchí k výzvám prozíravých teologů, kteří upozorňovali, že sekularizace otevírá dveře pohanství. Zdá se, že dnes jsou tyto dveře otevřené dokořán.

Jak se máme k tomuto zpohanštění postavit? Zřejmě by nepomohlo, kdybychom po starozákonním způsobu rozmlátili vyřezané dýně a zničili kostýmy čarodějnic. To, co bychom každopádně měli udělat, je vyrovnávat cesty evangelium. (Matouš 3,3)

Na rozdíl od středověké teologie se reformace vyhýbala přílišnému vykreslování posmrtného života. S nástupem tzv. osvícenství se eschatologie dostala do pozadí ještě více. A to je možná také příčinou jak sekularizace, tak zpohanštění.

Ať se nám to líbí nebo ne, všichni společně vyznáváme ve Vyznání víry, že

„věříme v církev obecnou“ a „svatých obcování“, což je starší výraz pro „společenství svatých“. Když tedy věříme ve společenství svatých a samozřejmě v posmrtný život, věříme také ve společenství svatých žijících i zemřelých. Na jaké úrovni se toto společenství realizuje, to ponechám vašemu přesvědčení. Když se svatým Pavlem vyznáváme, že jsme byli „povoláni v jedno společné tělo“ (Kol 3,15), věříme, že různé církve či denominace jsou součástí univerzální církve, jejíž hlavou je Kristus. A stejně, jako nemůže být rozdělená církev bojující, nemůže být rozdělená ani církev vítězná, která pozůstává z těch Božích dětí, které nás předešly. Takže ať se na to díváme z kteréhokoliv úhlu, vychází nám jedno: Všichni, kteří jsou již u Pána, jsou moji bratři a sestry, a nezáleží na tom, do které církve patřili. A univerzální církve, kterou tvoří Boží děti žijící na zemi a žijící už v nebeském domově, je jedním tělem. Na tom bychom se snad po nějaké mírné korekci shodli všichni, ale shodli bychom se také s apoštolem Pavlem na tom, že: „... **chceme raději odejít z těla a být už doma u Pána?**“

Dovolte mi podělit se o jeden zážitek. Když jsem jednou ležel v nemocnici, obrátil se na mě můj soused, spolupacient, staříčkový pán, abych ho vyzpovídal. Měl zhoubnou nemocí zasažená játra, a protože měl stále vysoké teploty, nemohli ho operovat. Řekl jsem mu, že já nejsem katolický kněz. On na to, že to je jedno, protože on už stejně umře. Já na to: „A co když neumřete? Jak to potom vysvětlíte svému faráři? Já vám raději zavolám vašeho kněze.“

„Vy byste to pro mě udělal?“
Pokládal to ode mě za velkou laskavost, což zase překvapovalo mě. Pan farář přišel hned odpoledne, ale měl jsem dost času na to, abych mu vysvětlil, jak má chápat svátost pomazání nemocných, že to není vstupenka

na hřbitov, ale že se vírou může odevzdat do Boží náruče a s důvěrou očekávat zlepšení svého zdravotního stavu. Druhý den mu teplota klesla a ten další ho operovali. Po operaci ho přeložili na JIP-ku a mě mezitím pustili do domácího léčení.

Za dva týdny mi někdo volá domů a já ve sluchátku slyším, jak někdo s pláčem říká: „Já žiju!“

Žil ještě celý rok. Spřátelili jsme se nato-lik, že jsem za ním jezdil skoro pravidelně, a naše návštěvy se změnily na biblické hodiny. Po roce jsem ho navštěvoval už na JIP-ce. Byla to krátká, ale intenzivní setkání. Jednou jsem ho našel už s tracheotomií. Jeho první slova byla: „Já už umřu.“ Na což jsem mu řekl: „Neumřete! Půjdete domů. Nebeský Otec už na vás čeká.“

Jeho tvář se rozzářila a on zašeptal tak silně, jak to jen šlo: „Já vím!“

Za několik dní opravdu odešel do věčného domova. Byl to můj první ekumenický pohřeb.

Nevím jak vy, ale já chci být doma nejenom ve své církvi (denominaci), ale také v té jediné, jejíž hlavou je Ježíš Kristus, která přesahuje nejenom pozemské hranice, či teritoria, ale přesahuje rovněž čas i prostor.

Kéž by v nás každá návštěva hřbitova, kromě vděčnosti za životy našich milých, vyvolala i touhu po nebeském domově.

Autor je pověřený farář Kazatelské stanice ECAV v Brně.

IDEÁLNÍ SBOR

Ti, kteří přijali jeho slovo, byli pokřtěni a přidalo se ke nim toho dne na tři tisíce lidí. Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, každého dne pobývali svorně v chrámu a po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a upřímným srdcem. Chválili Boha a byli všemu lidu milí.
(Sk 2, 41-42.46)

Byli jedné mysli a jednoho srdce a nikdo neříkal o ničem, co měl, že je to jeho vlastní, nýbrž měli všechno společné.
(Sk 4,32)

Jeden člověk chystal velikou večeři a pozval mnoho lidí. Ale začali se jeden jako druhý vymlouvat. Tu se pán domu rozhněval a řekl svému služebníkovi: Vyjdi rychle na náměstí a do ulic města a přiveď sem chudé, zmrzáčené, slepé a chromé, ať přijdou, aby se můj dům naplnil. Neboť vám pravím: Nikdo z těch mužů, kteří byli (prvně) pozváni, neokusí mé večeře.
(L 14,16.18a.21b.23b.24)

Je to dar Boží, když se takový sbor utvoří. Je to div Boží lásky, když se sejde společenství pod silou Božího slova. To Boží slovo je základ, ono něco působí, stává se silou, radostí v životě člověka, nadějí lidí, které spojuje víra. Víra je důvěrou v Boží lásku, potěšením v Božím odpuštění, přemožením sobectví. Tím se otvírá cesta k druhým a porozumění pro ně. Všichni, kteří uvěřili, byli pospolu. Pospolitý život je ideál, který se děje, když národy své rozdělení přijímají jako výzvu k vzájemnému přijetí, když bližní chtějí být spolu. Jak moc to chtějí, se ověří na tom, zda budou mít všechno společné. V začátcích církve prodávali svůj majetek a rozdávali všem podle toho, jak kdo potřeboval. Proto nikdo mezi nimi netrpěl nouzí. Řeknete: ideální společnost! Nikdo se neobohacuje, utrpení druhých neseme účinným pochopením, jsme jednou rodinou bez ohledu na věk, vzdělání a příležitosti. Jak k tomu dochází? Každého dne pobývali svorně v chrámě, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a upřímným srdcem. Začalo to

chrámem a ještě se scházeli v rodinách. Nepředstavujme si, že byli stále v kostele a že nepracovali. Byli závislí na svých chlebovárcích, a pokud to pracovní vytížení dovoľovalo, mířili do chrámu. Tam navzdory nepřízní svého okolí zvěstovali Krista jako vítěze nad smrtí, a tato naděje je nesla do dnů nejasných i slunných. Podle možností byli tam, odkud znělo evangelium a to v nich otvíralo srdce pro druhé, s nimiž se dělili o pozemské potřeby. V dnešním světě, kdy jsou miliony hladových a na nedostatek jídla a jiných nemocí umírajících, to může znít jako ideál zdravé společnosti.

Tehdy to byla skutečnost doprovázená radostí a upřímností srdce. Ukazuje nám možné v nemožném. Zve nás z úzkostí o sebe, o své zabezpečení, k nepředstavitelnému. Zve nás ke stolu. I ten sebeskrovnější stůl je darem od Boha a příležitostí ke sdílení. Tam není místo pro závist, pomluvy, hledání výhodného postavení, ale chvíle k modlitbě a zpěvu. Ideální sbor? Setkání nesvatých poutníků na svatém místě. Ideální vzniká přijetím pozvání. Ten, který je jedinečný ve své milosti, má otevřenou náruč pro hříšníka. Kdo pozvání přijme? V podobenství o hostině se vypráví o těch nešťastných, zahleděných do sebe a do svých starostí o majetek, o rodinu, o to „své“, které učinili zárukou své budoucnosti a soutěží v zápase s nimi a proti nim o své štěstí. Těm, kteří pozváním nepohrdli, dostalo se výsady hodovat u stolu Pánova. Stali se ideálním společenstvím, vděčným přijímat nabízený chléb jeden vedle druhého. Jak to ideální soužití vypadalo? Byli to lidé chudí, zmrzačení, slepí a chromí. A to je jen příklad toho ideálu. Neříká se nám, jak to hodování vypadalo, ale dosvědčuje se nám, jak vypadá svět, v němž jeden druhým nepohrdá, v němž porozumění pro druhé stírá všechny rozdíly, v němž je chléb pro všechny. Tak vypadá místo ideální společnosti, která se shromažďuje v síle Božího slova. Kterou nevytvoříme sami od sebe, ale k níž máme směřovat. Zve nás do obecnství, které je zaslíbením pokoje a radosti.

Miroslav Brož

■ Cesta do Jáchymova a zase zpět

Jaromír Neumann

Koncem minulého roku jsme s manželkou uvažovali, jak netradičně oslavit výročí svatby.

Rozhodli jsme se pro výlet s ne příliš jasným cílem. Někam do západních Čech, uvidíme, kam dojedeme. Louny, Žatec, Kadaň, Klášterec nad Ohří.

Krásná starobylá města s mnoha hezky opravenými domy především na náměstí. Potom

pokračování do Krušných hor. Pohraniční město Vejprty, pověstné divokým odsunem sudetských Němců. Čekal jsem zrušené město, ale nebylo to tak zlé. Překrásné náhorní planiny byly zakončeny Klínovcem, kde se vesele lyžovalo, a horským střediskem Boží dar. Přiznám se, že jsem se nejvíc těšil na Jáchymov, protože v šestnáctém století patřil rodu Šliků a Joachim Šlik, jeden z dvaceti sedmi českých pánů popravených na Staroměstském náměstí, mě přitahuje nejvíc. Paradoxně neuměl ani slovo česky a byl to pravý luterán.

Po příjezdu do Jáchymova jsem nevěřil svým očím. Věděl jsem, že jde o staré hornické město, představoval jsem si něco jako Kremnicu (tu jsem navštívil v létě). Prostě šok. Město by mohlo jako Kremnica vypadat. Náměstí má podobnou dispozici, v horní části s kostelem, radnicí a mincovnou. To jsou jediné domy trochu opravené. Zbytek takřka ruiny. Nedovedl jsem si

představit, že v České republice je tak zanedbané historické město. Snad to způsobila těžba uranu, provozovaná prakticky uvnitř města, systém věznic a káznic komunistického režimu, nebo radon vnikající do domů. Ale s tím si dovede současná stavební technologie už poradit.

V mincovně jsme navštívili muzeum. Se zklamáním jsem zjistil, že město patřilo tro-

chu jiné linii Šliků, než ke které patřil Joachim Šlik. Avšak bylo prvním ryze luterským městem na našem území. A kostel sv. Jáchyma, dnes římskokatolický, byl první ryze luterský kostel v Čechách. Katolíci dnes do tohoto místa konají mariánské pouti, což je trochu absurdní. Součástí luterského Jáchymova byla latinská škola, disponující vzácnými starými tisky a rukopisy z 15. a 16. století celoevropské provenience. Knihovní soubor má 22 prvotisků do roku 1500. Unikátem je vzácná německá iluminovaná bible z doby kolem roku 1475. Zvláštností jsou tzv. libri catenati, tj. knihy, jež byly k regálu přikovány řetězy a tak pojištěny proti krádeži. K nejcennějším exponátům knihovny patří hebrejský Starý zákon, rukopisný kodex o 464 pergamenových listech. Napsán byl Eliezerem ben Isaakem ve 12. století. Dalšími rukopisnými skvosty jsou dva svazky luterských duchovních písní Cantica Sanktora od Nikolause

Hermana a vydání Sarepty od Johanna Mathesia. Nikolaus Herman (asi 1489-1561), hudební skladatel a kaligraf, působil v jáchymovské latinské škole jako kantor dlouhá léta a napsal řadu duchovních písní a chorálů, které byly vydány knižně v četných reedicích a jsou zpívány až do dneška.

Jedním z prvních rektorů latinské školy byl v letech 1532-1540 Hermanův přítel, jáchymovský pastor a kazatel Johann Mathesius (24. 6. 1504 Rochlitz - 7. 10. 1565 Jáchymov), oddaný žák Lutherův. Mathesius proslul jako duchaplný muž a výtečný kazatel. Ve svých kázáních, jejichž část byla vydána knižně pod názvem Sarepta oder Bergpostill, živě zobrazil Jáchymov a jeho atmosféru. Napsal více než 30 knih, mj. první biografii reformátora Martina Luthera (Historie vom Leben Luthers, 1566). Luterskou historii města ukončila násilná rekatolizace v roce 1625. Latinská škola byla uzavřena a luteránští pastoři byli vypovězeni ze země. Všichni nekatoličtí úředníci byli zbaveni svých míst a protestantské obyvatelstvo se hromadně stěhovalo do Saska.

V dolní části Jáchymova se nacházejí známé lázně. Zde je již město hezky upraveno. Zpět jsme se vraceli přes Ostrov nad Ohří. Nejen celou cestu jsme měli o čem přemýšlet.

Autor, starší konsistor ECAV v ČR, je bankovní úředník.

1+3 ÚROVNĚ POŽEHNÁNÍ

Mikuláš Török, 27.11.2008

Matouš 5:45 Abyste byli synové Otce vašeho, jenž jest v nebesích; ješto slunci svému velí vzchoditi na dobré i na zlé, a déšť dává na spravedlivé i na nespravedlivé.

2. Mojžíšova 20:5-6 Nebudeš se jim klaněti, ani jich ctíti. Nebo já jsem Hospodin Bůh tvůj, Bůh silný, horlivý, navštěvující nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteříž nenávidí mne, 6 A činící milosrdenství nad tisíci těmi, kteříž mne milují, a ostříhají příkázání mých.

Matouš 4:8-9 Opět pojal ho ďábel na horu vysokou velmi, a ukázal mu všechna království světa i slávu jejich, a řekl jemu: 9 Toto všechno tobě dám, jestliže padna, budeš mi se klaněti.

1. Mojžíšova 17:15-16 Řekl také Bůh Abrahamovi: Sarai manželce své nebudeš říkati Sarai, ale Sára bude jméno její. 16 Nebo požehnám jí a dámt' z ní syna; požehnámť jí, a bude v národy; králové národů z ní vyjdou.

Marek 8:7 A měli také rybiček maličko. Jichž požehnav, kázal i ty před ně klásti.

Jeremiáš 17:7 Požehnaný ten muž, kterýž doufá v Hospodina, a jehož naděje jest Hospodin.

1. Mojžíšova 12:1-5 Nebo byl řekl Hospodin Abramovi: Vyjdi z země své a z příbuznosti své, i z domu otce svého do země, kterouž ukáži tobě. 2 A učiním tě v národ veliký, a požehnám tobě, a zvelebím jméno tvé, a budeš požehnaní. 3 Požehnám také dobrořečícím tobě, a zlořečícím tobě zlořečiti budu; ano požehnány budou v tobě všechny čeledi země. 4 I vyšel Abram, tak jakž mu byl mluvil Hospodin, a šel s ním Lot. (Byl pak Abram v sedmdesáti pěti letech, když vyšel z Cháran.) 5 A vzal Abram Sarai manželku svou, a Lota syna bratra svého, a všechno zboží své, kteréhož nabyli, i duše, kterýchž dosáhli v Cháran. A vyšedše, brali se do země Kananejské, až i přišli do ní.

Galatským 3:8 Předzvěděvši pak Písmo, že z víry ospravedlňuje pohany Bůh, předpovědělo Abrahamovi: Že v tobě budou požehnaní všickni národové.

Na první pohled se může zdát, že požehnaní lidé prostě mají nebo naopak nemají. A že pokud se mluví o požehnaní, tak se to vždy týká věřících. Boží požehnaní je ale rozmanitější a má více rovin.

Před první rovinou požehnaní je třeba ještě zmínit „nultou rovinu“ - blahobyt, který se někde, v nějaké zemi, vyskytne bez ohledu na spravedlnost, zbožnost, či cokoli takového. I povrchní, tělesní křesťané pak nabývají klamného dojmu, že mají požehnaní. Jen proto, že žijí někde, kde je zrovna poměrný blahobyt. Nevidí, že to jsou jen příznivé okolnosti (ekonomika roste, dobře se daří). Když pak dojde k nějaké ekonomické krizi, tak lidé „ztrácí požehnaní“. Ve skutečnosti žádné

neměli (žádné zvláštní osobní), žili jen z celkového blahobytu. Bylo by možné spekulovat o tom, že takováto vysoká životní úroveň je také požehnáním, a to díky předešlým generacím, ale na světě je dost příkladů, které toto nijak nepotvrzují a blahobyt nijak neodůvodňují (ropa v Kuvajtu či podobné příklady).

Základní úrovní požehnání je velice všeobecný projev Boží dobroty vůči všem lidem (**Mat 5:45**). Bůh je dobrý a Jeho prvotní vůlí není lidem škodit, ale dopřát jim dobré. A to v maximální možné míře. Proto dává mnoho dobrého a potřebného k životu všem lidem bez rozdílu. To není v rozporu s Jeho spravedlností. Ponechává si dostatek možností a prostředků k souzení nepravosti, k trestání bezbožnosti, ke zlořečení vzpurných (například **2M 20:5-6**). Na tuto základní, velice obecnou úroveň požehnání lidé (a žel někdy i věřící) snadno zapomínají a nejsou Bohu za Jeho dobrotu vděční. Považují tato požehnání za samozřejmá.

Pokud mluvíme o požehnání nejen na zmíněné základní rovině, pak bychom měli rozlišit 3 jeho úrovně. Ovšem nejprve je třeba zmínit, že pokud má být řeč o požehnání, pak to neoddelitelně souvisí s respektováním Božích principů, Boží vůle. Nelze mluvit o požehnání například tehdy, když někdo dojde velkého majetku podvodem či dosáhne skvělé pozice nekorektním jednáním. Stále platí, že i ďábel dovede dopomoci k majetku, k postavení (**Mat 4:8-9**).

1. úroveň požehnání - požehnám ti

Míněno jako vždy jednorázové požehnání, jednotlivý dobrý dar. To znamená, že člověk skutečně něco osobně obdrží, ale je to vždy ojedinělý dar. V Písmu takové případy také vidíme (**1M 17:15-16; Mk 8:7**). Tato úroveň požehnání je taková, že ji člověk nemá „v sobě“, není jeho součástí. Často je právě dáno tím, že je tu někdo jiný, kdo je i pro druhé požehnáním (tedy obdarovává, pomáhá, přispívá druhým k dobrému). Věřící člověk je pochopitelně vděčný i za tato požehnání, ale touží po tom, aby on sám byl skutečně požehnaným, a aby byl požehnáním pro druhé.

2. úroveň požehnání - budeš požehnaný

Požehnání se stává součástí života, životního stylu člověka. Je to vlastně nejčastěji zmiňovaná rovina požehnání (**Jer 17:7; 1M 12:1-5; 5M 28:1-14** a mnoho dalších míst). Tato rovina požehnání se již vyznačuje tím, že dotyčný člověk není závislý (nebo mnohem méně závislý) na požehnání přicházejícím skrze druhé lidi, ale Bůh žehná jemu bezprostředně.

3. úroveň požehnání - budeš požehnaním

Člověk se stává prospěchem a požehnaním i pro druhé lidi (1M 12:3; Gal 3:8). Toto by měla být touha každého věřícího. Aby se nejen jemu samotnému dařilo dobře, ale aby přinášel prospěch a užitek i pro druhé.

Cesta růstu v úrovni požehnání je jednak v poslušnosti Bohu a dále v nesobeckém smýšlení a jednání (Filip 2:4-5). Věřící nechce jen přijímat jednotlivá požehnání, nechce, aby jen bral užitek, ale chce sám být požehnaný a požehnaním pro druhé. Touha být prospěšným, užitečným pro druhé, být schopen jim něco poskytnout, dávat, je v samém jádru křesťanského života. Je to jeden ze základních poznávacích znaků toho, že v člověku skutečně přebývá Kristus.

SETKÁNÍ PŘEKLADATELŮ ČESKÉHO EKUMENICKÉHO PŘEKLADU

V pondělí 6. října 2008 se v Pelhřimově uskutečnilo setkání žijících překladatelů a těch, kteří se na překladu a revizích Českého ekumenického překladu podíleli. Setkání svolali Dr. Zdeněk Soušek a Dr. Ladislav Žilka. Pozvání přijal také ředitel České biblické společnosti Mgr. Pavel Novák. Tradičním místem setkání byl dům Českobratrské církve evangelické, kde bratr farář Michael Hána a několik sborových sester připravili příjemné prostředí.

(Stručnou informaci o průběhu setkání zpracoval Mgr. Milan Hlouch.)

Po biblickém zamyšlení Dr. Zdeňka Souška o významu slova „maranatha“ následovalo několik přednášek. Nejprve promluvil emeritní synodní senior Českobratrské církve evangelické Mgr. Pavel Smetana na téma Český ekumenický překlad a misie. Dr. Ladislav Žilka, dlouholetý redaktor České biblické společnosti, přítomné seznámil s přehledem českých překladů Bible nebo Nového zákona.

Budoucnost Českého ekumenického překladu

Přednášku na téma *Budoucnost Českého ekumenického překladu* přednesl Prof. ThDr. Petr Pokorný, DrSc. Na začátku položil otázku: Za jakých okolností je třeba zvažovat nový překlad? J. B. Souček uváděl dva důvody, které by vyžadovaly práci na novém překladu:

1. **Lepší znalost původního řeckého textu (dokonalejší rekonstrukce původních textů).** V posledních desetiletích přibyla řada nově nalezených rukopisů, žádný z nich však nepřinesl významnější rozdíly v porovnání se stávajícím textem. Obecně by se dalo říci, že s přibývajícím počtem rukopisů se zmenšují odchylky v novozákonním textu. Nově objevené rukopisy nevyžadují nový překlad, ale postačí drobné korektury stávajícího.
2. **Lepší znalost jazyka tehdejšího světa: biblické hebrejštiny a novozákonní řečtiny.** Novozákonní řečtina se liší od klasické řečtiny, která se používala v antice. Její jednoduchost se vysvětlovala nízkým vzděláním novozákonních pisatelů. Dnes se odborníci spíše kloní k názoru, že struktura textu je na vysoké literární úrovni, ale novozákonní pisatelé záměrně volili takové výrazy, aby text byl srozumitelný i běžným lidem, ve většině případů nevzdělaným otrokům. Jedná se o tzv. „sermo humilis“.
3. **Zásadní změna jazyka příjemců:** pokud se užívaný jazyk změní natolik, že se biblický text stane nesrozumitelným a nepřístupným.

Český ekumenický překlad Nového zákona je posazen do roviny, která odpovídá této nově objevené charakteristice původního novozákonního textu. Je maximálně odborný, s jistou dávkou „posvátnosti“ (což se ukazuje jako žádoucí), ale přitom srozumitelný běžnému člověku.

Povaha Českého ekumenického překladu se osvědčila

Český ekumenický překlad se vydal cestou, která se ukázala vhodnější, než byla překladatelská metoda tzv. Common Language, kterou uplatnily některé překlady Spojené biblických společností. Jednalo se o překlad Bible do běžného (hovorového) jazyka současných lidí. Když se pak dostal na trh nový překlad New International Version (NIV) a vzbudil obrovský zájem, ukázalo se, že cesta Common Language nebyla tou nejlepší volbou a Spojené biblické společnosti ji opustily. Povaha Českého ekumenického překladu je podobná překladatelskému přístupu NIV. To svědčí o správnosti cesty, kterou se překladatelé ČEPu vydali.

Ekumenicita Českého ekumenického překladu

Prof. Pokorný se také zmínil o ekumenicitě Českého ekumenického překladu. Zní to až paradoxně, ale obtížné podmínky komunistického režimu vytvořily jedinečné a neopakovatelné podmínky pro vznik Českého ekumenického překladu. Na překladu se podíleli odborníci ze šesti největších církví! Výsledkem nebyl

kompromis, jak se někteří lidé domnívají, ale konsensus – shoda. „Domnívám se,“ uzavřel prof. Pokorný, „že nový překlad by byl ekumenickým krokem zpět“.

Budoucnost Českého ekumenického překladu

Při pohledu do příštích let prof. Pokorný řekl: „Budoucnost vidím ne v novém překladu, ale ve vydávání ekumenických komentářů a biblického slovníku. Každý dobrý překlad není sám o sobě výkladem. Na první pohled je trochu záhadný a volá po výkladu.“

Deuterokanonické knihy

K otázce deuterokanonických knih prof. Pokorný vyslovil zajímavý názor: „Bible s deuterokanonickými knihami byla zřejmě Biblií prvotní církve a zdá se, že se k ní budeme vracet. Reformace se deuterokanonických knih zřekla spíš z důvodu přehlednosti než z teologických příčin.“

Seznam přítomných překladatelů (v abecedním pořadí)

Mgr. Farský Jiří

Mgr. Fér Jaroslav

Mgr. Frydrych Miroslav

ThDr. bisk. Jakovljevič Simeon Radivoj

Pecinová Milada

prof. Pokorný Petr, DrSc.

Mgr. Smetena Pavel

ThDr. Soušek Zdeněk

ThDr. Horák Ladislav

Mgr. Žilinský Václav(NZ)

prof. ThDr. Sázava Zdeněk

prof. PhDr. Luterer Ivan

Tři sbory pořádaly společně masivní evangelizaci. Po týdnu se faráři sešli a líčili si, jaké ovoce evangelizace přinesla. První říká: „Bylo to výborné. Do sboru nám přišly čtyři nové rodiny.“ Druhý se chlubí: „My jsme na tom ještě lépe. V neděli jsme měli ve sboru šest nových rodin.“ Poslední: „To nic není. My jsme dopadli vůbec nejlépe. Po evangelizaci od nás odešlo deset rodin, které nám dělaly jen problémy.“

„Vy jste za dobu své služby jistě slyšel kázat mnoho věhlasných teologů,“ říká děkan univerzitního kostela v Cambridgi kostelníkovi při jeho padesátiletém služebním výročí. „Ano, a Bůh mi dal tu milost, že v něho pořád ještě věřím.“

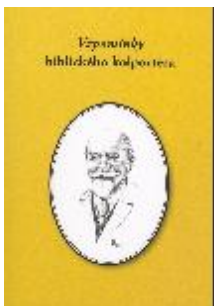
Rodina vychází v neděli ze sboru. Cestou otec nadává na zpěv, na liturgii i na kázání. „Tati, co chceš,“ řekne najednou malý Karlík, „za těch pět korun, které jsi dal za celou rodinu do sbírky, to byl docela dobrý program.“

Dva muži ztroskotali na pustém ostrově. Krátce na to začne ten první bědovat: „Určitě zemřeme, určitě zemřeme. Není tu nic k jídlu, není tu nic k pití. My určitě zemřeme!“ Druhý se ležérně opře o palmu a naprosto klidným hlasem říká: „Nebojte se, já vydělávám sto tisíc měsíčně.“ „A k čemu nám to tady bude. Za to si tu nic nekoupíme. My určitě zemřeme!“ dál nařiká ten první. „Vy tomu nerozumíte,“ bohatý muž na to. „Vydělávám sto tisíc a odvádím z toho desátky. Náš farář si mě najde kdekoli.“

Nedělní kázání se nekonečně vleкло. Duchovní dramaticky pravil: „Co ještě mohu říci?“ A z jedné lavice se ozval jasný hlas: „Co takhle 'Ámen'?“

VZPOMÍNKY BIBLICKÉHO KOLPORTÉRA

Právě vyšla knížka sestavená z pozůstalosti Jindřicha Špačka, o němž právem můžeme říci, že byl zakladatelem a dlouholetý ředitelem České biblické společnosti. Šíření Biblí se pro něj stalo životním posláním, které uskutečňoval za nepředstavitelně obtížných podmínek. Knižka nám umožňuje nahlédnout do života církví 20. století.

Jindřich Špaček (1871-1966) prožil ve službách Biblické společnosti britské a zahraniční (BSBZ) přes třicet let. Byl nejstarším z deseti dětí evangelické rodiny z Podorlicka. Ačkoliv by byl rád studoval, kvůli chudobným poměrům se vyučil obuvníkem a několik následujících let prožil „na zkušené“ v německých zemích. Již v té době měl Jindřich, vychovaný ve víře, k Bibli zvláště vřelý vztah.

Když jsem v neděli nešel do Ochranova, trávil jsem pak ponejvíce o samotě v poli se svojí Bibli dny Páně, kde jsem nerušeně mohl pozvedati svůj zrak k Otci Světel. Svět mne lákal a ďábel útočil, ale dokud jsem četl Bibli a modlil se, byl jsem obrněn, odolával jsem pokušení a štítem víry útoky toho nešlechtníka jsem odrážel.

Když založil rodinu, ve které se časem narodilo devět dětí, přestěhoval se kvůli snazší obživě do Prahy. Zde dostal nabídku práce pro BSBZ. Roku 1903 začal pracovat ve skladu a jako kolportér, potom jej služba biblickému dílu na několik

let zavedla do severozápadních Čech, ale ještě před rozpadem Rakousko-Uherska se s rodinou natrvalo usídlil v Praze. Díky jeho vytrvalosti přečkala pobočka Biblické společnosti v Čechách dobu první světové války, během níž byl sklad Biblí vtěsnán do Špačkova soukromého bytu.

Bible se stala žádostivou a uznávaná za nejlepší knihu, kterou si člověk může s sebou vzít na vojnu. Jednou přišel muž, žádaje Bibli. Nebylo však ani jediného výtisku na skladě. „Ale já Bibli musím mít!“ zvolal muž. Rozhlížeje se po kuchyni, pravil: „Vždyt tamto máte řadu Biblí.“ Vysvětloval jsem muži, že to jsou Bible našich dětí, které používají při domácích pobožnostech. Chtě nechtě, musel jsem mu přenechat Bibli již opotřebovanou.

Po válce se stejným nasazením zajistil obnovení činnosti Biblické společnosti v změněných podmínkách nového československého státu. Od roku 1920 zastával místo ředitele superintendenta české pobočky BSBZ a v této funkci dále obětavě pracoval až do svého odchodu do penze. Klíčovou část činnosti BS v Čechách tehdy tvořila kolportáž – podomní nabízení Biblí, které si zájemci mohli objednat z pražského skladu BSBZ. Pro Jindřicha Špačka byla kolportáž, při níž zchodil převážně pěšky značnou část vlasti, posláním, svědectvím o Bohu a o Ježíši Kristu a věnoval se jí s hlubokým zaujetím a houževnatostí, která překonávala i mnohé nesnáze a překážky, které takovou práci provázely. Odměnou mu byla mnohá setkání s lidmi nejrůznějších povah a životních příběhů a především radost ze šíření Božího slova.

Sotva, že jsem vstoupil na chodbu jedné restaurace, rozhlížeje se po dveřích, uslyším za sebou volající hlas ženský, ohlédnou se a k mému úžasu spatřím mladou polonahou pěknou dívku, nevěstku. Jdu k ní a nabízím jí Nový zákon se slovy, že je to kniha pro ni, že se tam dočte o lásce Pána Ježíše a o tom, jak On hříšníky přijímá, a že by si měla tuto knihu objednat. Co tak spolu hovoříme, přišla druhá dívka z jiného pokoje, ale ta byla oblečená. Vyžvaly mne, abych s nimi

vešel do pokoje, kde jsem pak měl možnost vydati jim svědectví. Obě byly Češky a jedna z nich byla vychována v klášteře. Musel jsem myslet na slova Pána Ježíše, že publikáni a nevěstky předcházejí ty hodné farižeje a zákoníky do království Božího.

V jednom malém domku jsem zastihl doma pouze ženu. Zprvu nechtěla nic objednat a pravila, že se již jednou napálila. Po dalším rozhovoru objednala Nový zákon. Pak se mne ptala, kdo tyto knihy vydává. Vyprávěl jsem jí o založení Biblické společnosti a její činnosti. Nežli jsem odešel, objednala k mé radosti ještě celou Bibli. Při doručení objednaných výtisků musel jsem jí znovu vyprávět o práci Biblické společnosti, poněvadž si prý všechno nepamatovala, co jsem jí řekl, a její muž že to prý chce vědět.

Aktivita BSBZ se neomezovala jen na nabídku dům od domu. O její činnosti se psalo i v novinách a časopisech. Po uveřejnění informací o nabídce společnosti v jednom deníku v době první světové války došlo Špačkovi tolik objednávek, že na jejich splnění vyčerpal celou svou zásobu Biblí a ještě se mu nedostávalo. Mnoho zájmu vzbudila prezentace BSBZ na veletrhu v Bratislavě roku 1933.

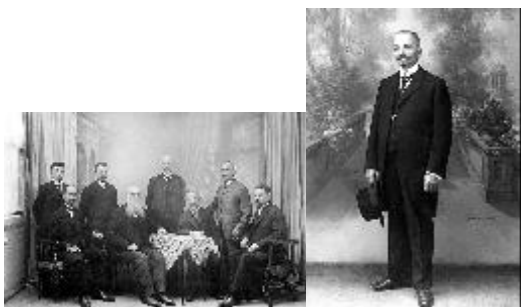
Jindřich Špaček se dožil i nuceného ukončení činnosti Biblické společnosti r. 1953. Není se co divit, že starému kolportérovi působil tento stav smutek.

Je mi smutno, když pomním, že v naší milé vlasti práce Biblické společnosti byla zastavena. Byly zde mnohé těžkosti za starého Rakouska, ale Bible se tiskla a i prostřednictvím kolportérů se rozšiřovala. Bible se tiskla i za protektorátu a nyní v naší milé svobodné lidové demokratické Československé republice Biblická společnost pracovat nemůže, čehož jest velice litovati, neboť nejlepší vlastenci a bojovníky za svobodu jsou a byli čtenáři Bible.

Když Jindřich Špaček v r. 1966 zemřel, zůstala po něm nejen velká rodina, ale především úctyhodné množství vykonané práce a svědectví křesťanského života, čerpajícího sílu z Bible. Mohlo o něm být napsáno:

*Celý věk v službě Knihy knih,
jak horami rád kráčival,
přijímal srdcem plným chval
modrojas v rosách, déšť i sněh,
a pak po Písma vrcholcích
i ve svých modlitbách se bral,
jen s Božím Slovem stačival
i v radostech i v nesnázích.*

PROHLÁŠENÍ VV NA RZS V PARDUBICÍCH

- **br. Svoboda** – přečetl prohlášení VV – žádáme o zkrácení volebního období z důvodu nefunkčnosti a vztahu v týmu VV. Síla je ve funkčním týmu ne v rozdílném pohledu tajemníka a předsedy.

Citace - prohlášení:

Jako členové VV BJB žádáme o zkrácení volebního období a vypsání předčasných voleb. Práce a fungování VV klade stále větší nároky na zaměstnance kanceláře a členy VV. Tuto situaci jsme si neuvědomili včas, a proto nyní čelíme narušené atmosféře vzájemné důvěry v týmu, která je důsledkem předchozího stylu práce VV a podcenění důležitosti systému vzájemné vykazatelnosti. Narážíme na rozdílné styly práce předsedy a tajemníka VV BJB, rozdílné pohledy na smysluplnost vykonané práce a nedocení práce druhého. Naše žádost vychází z rostoucího pocitu potřeby změny. Vidíme nutnost strategicky definovat a komunikovat, jak práce VV

pomáhá naplňování cílů BJB. Vidíme potřebu úzké spolupráce předsedy a tajemníka. Síla práce VV ve prospěch BJB je ve funkčním týmu.

Sám za sebe říká – pracovní síly na VV jsou poddimenzované. Ostatní členové VV nevěděli

o chystané prezentaci o vytíženosti tajemníka, ukazuje to na nefunkční komunikaci mezi tajemníkem a předsedou.

- **br. Petr Coufal** – je to šok, prosím ostatní členy VV, aby to okomentovali. Chceme to brát jako modlitební zápas pro celou jednotu, nechceme to brát na lehkou váhu.

- **br. Donát** – Nehádáme se, ale nekomunikujeme. Je to proces asi půl roku nebo déle. Nezlobíme se na sebe. Teologicky jsme na tom souzvučně, ale neumíme uznávat práci jeden druhého, neumíme spolu komunikovat – jedna z pecek je i dnešní prezentace. Příliš dlouho tvoříme základ týmu. Někdo to nazval možná jako syndrom vyhoření ve vztazích. Možná jako bychom každý vytvářeli svou vlastní činnost. Církev je společenství spolupráce na Božím díle, komunikace a já nechci být sabotérem Božího díla. Můj návrh byl, abychom vás nezklamali, ukončit práci, tato nebude narušená do mimořádných voleb. Můj názor je, ať ta doba je co nejkratší. Nehleďte v tom nic jiného. Je lepší, aby se práci ve VV začali věnovat čerstvé síly. VV musí pracovat jako tým, ne jako soběstředné osobnosti.

- **br. Titěra** – Stojím si za tím, co jsem napsal NK pro svou nominaci na tajemníka. Při rozhodování, jestli kandidovat na třetí funkční období, chtěl jsem pracovat naplno na celé období. Nemyslel jsem si, že se mi stane ve službě, že si sáhnu až na dno svých sil, prožiji úplnou závislost na Bohu. Měl jsem někdy trauma už jen z překročení prahu kanceláře VV. Máme srovnané vztahy – vzájemně jsme se poprosili o odpuštění. Ztotožňuji se s prohlášením. Doufám, že má prezentace dopoledne přispěje novému týmu. Vidím, jak v jiných denominacích připravují bratry intenzivně na tuto funkci, jak je to potřeba. Jsem ochoten sloužit do chvíle než bude zvolen nový tajemník, než mu budu moci předat kancelář, aby se dosáhlo kontinuity.

- **br. Poloha** – máme tomu rozumět tak, že nikdo není ochoten kandidovat na funkce znovu?

- **br. Titěra** – všichni žádáme o nové volby. Každý musí říci sám za sebe, zda chce kandidovat, já podle organizačního řádu kandidovat nemohu.

- **br. Hejl** – těžce se mi předstupuje. Sám prožívám zvláštní zastavení – byli jsme v Irsku, chtěli jsme si odpočinout, museli jsme se vrátit, naše čtrnáctiletá vnučka spadla ze 4 patra, ale Bůh ji chránil, přežila to. Bůh dal celé rodině novou šanci. Bůh ať nás drží jakkoli tvrdě, je stále laskavější, dobrý. To na úvod. Nechal jsem se zvolit do VV, protože jsem cítil jednotu Ducha. Ale v poslední době jsme prožívali nejednotu, ale nikdo z nás se nechce přetvařovat a v současné podobě už taková spolupráce nejde. Je potřeba, aby přišel někdo nový.

- **br. Jackanič** – prezentace byla myšlena na výkon funkce, neměla spojení s konkrétní osobou. Když jsem kandidoval do VV, tak to bylo proto, že tam kandidoval br. Titěra a Donát – to byli lidé, s kterými jsem chtěl spolupracovat. Když ale lidé mluví totéž, není to totéž – to se nám asi stalo. Protože už bratři kandidovat nebudou, ani já kandidovat nebudu.

- **br. Pavel Coufal** – je asi brzy mluvit o tom, jestli kandidovat nebo ne. Je to citlivé téma. V čem je problém? Náplň práce, styl práce. Dopolední prezentace byla pro mě zarážející.

- **br. Svoboda** – nebyla to neuvážená věc. V něčem je to i pro nás překvapivé, jak se to vyvinulo. Už před volbami jsme ale mluvili o nutnosti reorganizovat kancelář.... Byl jsem ale překvapen dnešní prezentací, protože jsem měli včera setkání VV a o tom nepadlo ani slovo. Práce VV pokračovala, ale cítili jsme, jako bychom si vnitřně přestávali rozumět. O těchto věcech jsme mluvili a viděli nutnost změn, ale bylo je nutné konzultovat spolu. Vidíme ale jako nutné pro to, abychom dosahovali žádoucích změn, aby byly vypsány nové volby. Dnes jsem se cítil podveden, protože jsem chtěl pomoci, aby práce kanceláře byla odpovídající dnešním podmínkám. Vidíme velké nepochopení, individuální přístup tajemníka, rozdílnost v názorech, nefunguje komunikace a porozumění mezi členy VV. Po technické stránce můžeme chvíli fungovat. Pokusy o nápravu byly vykonány, ale výsledkem je rezignace na funkce.

- **br. Kern** – viděl jsem prezentaci jako podanou v souvislosti se změnami organizačního řádu.

- **br. Svoboda** – v tom, že ukázala poddimenzování pracovních sil v kanceláři VV, byla dobrá, ale neměla tu zaznít, nebo po konzultaci s předsedou a doplněna o analýzu práce předsedy.

- **br. Kern** – je nutné udat termín voleb

- **br. Titěra** – je nutné vyhlásit mimořádný sjezd. Jak lze co nejvíce zkrátit období do nových voleb – nutné vytvořit kandidátku, dát k připomínkám do sborů, schválit ji... V září, říjnu je podle mě nejbližší termín voleb.

- **br. Kuc** – máme funkční NK. 6 týdnů před volbami musí podána definitivní kandidátka.

- **br. Vovkanič** – Asi Bůh chce něco říci Jednotě, možná nastane období určité reorganizace... Modlit se ale v první řadě za to, co nám tím chce Bůh říci – máme rozpory i v našich sborech. Rozpory jsou popsány i v Bibli – viz spor Pavla a Barnabáše ohledně Marka. Je to věc, která může nastartovat nové vize Jednoty, reorganizaci... proto je nutné, aby se nejednalo pod tlakem, ale s rozvahou. Bylo by také dobré, aby se dotáhly věci, které jsou rozpracovány tímto VV. Mají koneckonců náš mandát. Neuspěchat věci. Vyzívám také, abyste zvážili, jak tuto věc prezentovat ve sborech. Abychom se také modlili za bratry za jednotu, aby mohli zatím dál pracovat bez hořkosti...

- **br. Smilek** – myslím, že je to skutečně řeč Boží k Jednotě. Jestli jsme jako Jednota schopni unést ty, kdo pracují v popředí – jestli slyší jen slova kritiky... Jestli má problém kazatel, je to otázka nejen kazatele, ale i klimatu celého sboru.
- **br. Šíp** – jsme RZS, můžeme dát jen doporučení, technicky RZS nemůže vyhlásit novou volbu. Jen předseda může vyhlásit mimořádný SD a následně novou volbu.

Informační blok z VOŠSaT Dorkas a Rady školy - br.ředitel Petr Hlaváček a zástupci RŠ

- jsem rád, že můžeme o škole na této radě mluvit. Mluvme o ní ne jako o problému, ale jako možnosti a daru, který máme spravovat. Možnost, jak formovat mladé lidi.

Co se podařilo: – 16 studentek do 1. ročníku – zlepšení o 50% oproti minulému roku. Trochu feminizace prostředí sociálního směru. Máme zatím ze studentek radost.

- podařilo se dosáhnout dohody s TF Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích o uznávání předmětů (přijato 7 studentů). Absolventi pokračují ve studiu na VŠ, ostatní získali zaměstnání v sociálním sektoru.

- dobrá spolupráce s diakonií BJB – zpracovala manuál o praxích studentů. Spolupráce na konkrétních projektech s diakoniemi BJB (Jaspis, Unie Kompas).

- podařilo se rozvinout spolupráci s Radou školy (poděkování s. Švirákové za velké nasazení – hlavně v oblasti ekonomické).

Rozjel se projekt Přátel školy Dorkas.

Co nás čeká:

- akreditační řízení. Pro VOŠ jsou podobné podmínky jako pro VŠ. Vypracovat nový materiál, plán školy (cca 150 str.).

- kategorizace jednotlivých oborů, vlastní vzdělávací program školy (je problém se stávajícím názvem: sociální a teologická činnost): sociální a diakonická práce: zaměření školy a profil absolventa.

- spirituál – úkolem pro zřizovatele ve spolupráci s Radou školy je vyhledat vhodného kandidáta (sestru: pastore sester) a stanovit náplň práce

- pokračující zápas o studenty.

S čím zápasíme:

- snížení dotací z MŠMT – na provozní náklady, souvislost s úbytkem studentů... Nutnost snížit provozní náklady, mzdové náklady (nevalorizovali jsme dlouho příspěvky externím spolupracovníkům)

- otázka vytápění a ohřevu teplé vody – nutné modernizovat. Příležitost získat peníze z grantu EU – částečná výměna oken, modernizace topení a ohřevu teplé vody – nutné zpracovat energetický audit a projektovou dokumentaci. Z grantu by mohlo být 90% prostředků, my bychom dali 10%.

Prostor členům rady:

- **br. Donát** – radou školy pověřen dodat – daří se nám v poslední době dobře spolupracovat s vedením školy. Plnění SD v Brně: spirituál – vidíme to jako velmi nutnou věc – přede vším pro studenty, ale i pro vyučující, pracovníky školy. Měla by to být žena, kvůli převaze studentek na škole. Měl by být financován zřizovatelem: BJB. Mluvíme s br. ředitelem o možnostech. Dobré by bylo, kdyby to byl místní člověk, odpadly by náklady na ubytování, cestovné. Mluvíme s konkrétními lidmi. Budeme vás informovat. Připravíme návrh na SD.

- budova – náš úkol: připravit návrh na SD týkající se budovy školy. Za budovu zodpovídá majitel – BJB. Před třemi lety byl vypracován audit – na údržbu budovy musíme počítat s náklady 300 tisíc Kč ročně. K tomu energetické požadavky, sociální požadavky... Je nutné také upravit tyto ceny vzhledem k inflaci a dalším nákladům ze stran úřadů. Vlastník je povinen spolu se školou navrhnout varianty, co máme udělat, aby do budoucna nebyly se školou problémy.

- povinnost připravit návrh na další členy Rady školy podle požadavku SD – měla by mít 5 členů. Výzva pro sbory nominovat členy – kdyby to byli odborníci (někdo z právní, sociální oblasti, školství...). Na SD bychom měli mít jména a zvolit členy rady školy.

- dobrý dojem z reakcí některých studentek z přijímacího řízení. Těším se, že po roce studia řekne br. ředitel své dojmy.

- požádali jsme o průzkum teoretické možnosti teologického 2. oboru jako odloučeného pracoviště v Pelhřimově. Br. ředitel to vypracoval velmi pečlivě, děkujeme.

PLÁN AKCÍ NA ROK 2008

5.-11. ledna	Alianční týden modliteb	Cheb
18.-25. ledna	Ekumenický týden modliteb	Cheb
24. ledna	Mimořádný sjezd delegátů sborů	Praha
14. února	volba předsedy odm	Praha
29.3.-5. dubna	Prochrist	Cheb
24.-25. dubna	Sjezd delegátů sborů	Litoměřice
1.-3. května	Konference odboru sester	Brno
19.-21. května	Kurz kazatelů	Černá Hora

9.-12. července	100 let čsl. baptistické konvence	Philippi, USA
24.-26. července	400 let baptistického hnutí	Amsterdam
18.-20. září	Dny Petra Chelčického	Č. Budějovice
18. října	Konference výchovného odboru	Cvikov
28. října – 1.listopadu	Konference odboru mládeže	Šumperk -Vikýřovice
7. listopadu	Rada zástupců sborů	Ostrava

04.01.09

NA VŠECHNY AKCE SRDEČNĚ ZVEME

Sbor Bratrské jednoty baptistů, Libušina 4, 350 02 CHEB

tel.: 354 431 692 – kancelář sboru

david.slam@centrum.cz , 737 678 166 – kazatel sboru Mgr. David SLÁMA

www.cheb.baptistcz.org , cheb@baptistcz.org

Určeno pro vnitřní potřebu. 31.01.09